

10. LUKU

TERVEEN JÄRJEN HENKI

Jumalan henki karkottaa hänen lapsistaan pelkuruuden hengen – Ihmiskunta on ylimalkaan sairas sekä henkisesti että ruumiillisesti – Missä merkityksessä pyhä henki on terveen järjen (eli ymmärryksen) henki – Toiminta, joka tuottaa tämän tuloksen – Terveen järjen hengen ilmeneminen

”Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden [terveen järjen; kreik. tekstin mukaan] hengen.” – 2 Tim. 1:7

KUINKA hyvänsä käännettäneekin suomeksi yllä mainittu Raamatunlause, ”pelkuruuden henki” on asetettu vastakkain toisen hengen kanssa. Jos nyt voiman, rakkauden ja terveen järjen henki on persoona tai kolme persoona, täytyy luonnollisesti myös pelkuruuden hengen olla persoona. Sellaisen otaksuman paikkansa pitämättömyys on niin selvä, että pelkkä maininta asiasta riittänee.

Mitä enemmän Jumalan lapset tulevat hänen henkensä eli vaikutuksensa täyttämiksi ja sen kautta saavat ymmärryksensä laajennetuksi ja tietonsa kartutetuksi, sitä vähemmän heissä on tilaa pelkuruuden eli pelon hengelle. Pelon henki kristityssä ei ole muuta kuin epäilyksen henki; se osoittaa uskon puutetta, pyhän hengen puutetta. Pelkuruuden henki on runsas pahan lähde hengellisissä asioissa, sillä se estää kristillistä kasvamista joka suhteessa niin yksityisessä kuin koko seurakunnassakin; ja usein riippuu myös ruumiillinen heikkous ja saamattomuus samasta syystä. Verrattuna omaan luonnolliseen ”minäänsä” on pyhän hengen täyttämä Jumalan lapsi todellinen jättiläinen; ja näin sen tähden, että sellainen ihminen on vapautunut kaikesta pelosta ja pelkuruudesta, hänen mielensä on lujaa, hänen uskonsa hyvin juurtunut ja sillä on hyvä perustus ja hänen sielunsa ankkuri on varmasti kiinnitetty esiripun sisäpuolelle. Hän säilyy niin muodoin ajautumasta onnettomuuksien kallioriutoille, kun hädän myrskytuulet raivoavat häntä vastaan. Siten pyhä henki on voima Jumalan lapsissa, ja usein on tämä voima hämmästyttänyt heidän vihollisiansa.

Emme väitä, että Kristuksen evankeliumi vaikuttaisi etupäässä niihin, jotka ovat henkisesti ja ruumiillisesti vahvoja, tai että niitä, jotka kuuluvat hänelle, sen tähden voitaisiin sanoa vahvoiksi. Sekä kokemus että Raamatun todistus osoittavat päinvastaista: useimmiten heikot, sellaiset, jotka tuntevat heikkoutensa, käsittävät evankeliumin, koska he näkevät avuntarpeensa helpommin kuin vahvat. Pyhän hengen uudesti luova vaikutus on kuitenkin niin voimakas, että ne, jotka ovat saaneet sen, tulevat vahvoiksi kaikessa heikkoudessaan. Ne, jotka ovat heikkoja tässä maailmassa, tulevat vahvoiksi Jumalassa (Jumalan hengen eli voiman kautta), niin että he Jeesuksen Kristuksen hyvinä sotilaina kykenevät voitollisesti taistelemaan hyvän taistelun – niiden suureksi hämmästykseksi, jotka ovat luonnostaan heitä paljon parempia. – 1 Kor. 1:27; 2 Kor. 10:4; 2 Tim. 2:3,4

Tämä oli tosiasia jo tämän aikakauden alussa, kun maailmassa heikot ilolla omaksuivat Kristuksen asian ja pysyivät lujina kuolemaansa saakka huolimatta siitä, että he marttyyreina saivat kestää mitä vaikeimpia kärsimyksiä ja koettelemuksia, joiden edessä maailman vahvimmat vapisivat. Ja sama on yhä totta samasta luokasta, vaikka meidän

aikanamme vaino on pääasiallisesti toisenlaista kuin silloin; siitä huolimatta on vielä yhtä välttämätöntä kärsiä hyvinä sotilaina ja antaa elämämme veljien puolesta; maailmassa heikot, ne, jotka ovat arvottomia, jotka Jumala on valinnut, yhä tekevät tämän maailman viisauden ja voiman tyhjäksi. — 1 Kor. 1:27,28

Mutta Jumalan henki meissä ei ole ainoastaan voiman, vaan myös rakkauden henki, sanoo apostoli. Tässä ei kuitenkaan puhuta luonnollisesta rakkaudesta, jota huomaamme jossain määrin kaikissa ihmisissä, vieläpä eläimissäkin, ja joka suureksi osaksi on itsekkyyden henkeä. Niissä, jotka saavat rakkauden pyhän hengen, pitäisi luonnollisen rakkauden tulla sen kautta vahvemmaksi, syvällisemmäksi ja laajaperäisemmäksi ja sen pitäisi siten vähitellen yhä enemmän kadottaa itsekkään luonteensa; sen pitäisi kehittää itsensä jaloksi, itsensä uhraavaksi rakkaudeksi, joka ei perustu itsekkyyteen, vaan vanhurskauden, totuuden ja hyvyyden periaatteisiin ja yleensä Jumalan hengen eli mielenlaadun omistamiseen. Ja tämän rakkauden hengen pitäisi kasvaa ja tulla yhä hallitsevammaksi, kunnes se, mikä on täydellistä, on tullut, ja vaillinainen on kadonnut. — 1 Kor. 13:10

Ihmeellisin pyhän hengen ilmenemismuoto Jumalan kansassa on se, jota apostoli tekstissämme sanoo ”raittiuden [terveen järjen] hengeksi.” Jumalan lapset eivät ole luonnostaan sen terveempiä järjeltään kuin maailman lapset, vaan päinvastoin. Niin kuin jo olemme nähneet, evankeliumi vaikuttaa herkemmin epätäydellisempiin, jotka tuntevat heikkoutensa ja armon- ja avuntarpeensa ylhäältä, kuin sellaisiin, joilla on vahvempi ja terveempi järki — jotka verratessaan itseään toisiin omaavat itsetyytyväisyyden ja omavanhurskauden hengen.

Mutta kun totuus otetaan vastaan hyviin ja totisiin sydämiin ja se kantaa oikeita hedelmiä, kun Jumalan lapset tulevat osallisiksi Jumalan pyhästä hengestä, he saavat myös ”terveen järjen hengen”, olkootpa he luonnostaan vahvoja tai heikkoja. Heidän arvostelukykynsä tulee silloin selvemmäksi, todellisemmaksi ja luotettavammaksi kuin ennen, koska he töissään ja toimissaan antavat ensi sijassa Jumalan sanan määräysten johdattaa itseään, jotka määräykset käsittelevät melkein kaikkia elämän asioita. Kaikilla, jotka ovat ottaneet Herran neuvojakseen ja opettajakseen ja joilla on hänen kuuliainen henkensä Isän tahdon suhteen, kaikilla niillä on terveen järjen henki, koska he eivät luota yksinomaan omaan arvostelukykyynsä tai ymmärrykseensä, vaan he seuraavat Herran johtoa ja tulevat sen kautta elämän vaiheissa varjelluiksi vaikeuksista ja asioista, jotka kohtaavat toisia, joita ei yli-inhimillinen viisaus johda.

Syntiinlankeemuksen ja siitä johtuvan kuolemantuomion seurauksena on koko ihmiskunta tullut sairaaksi niin henkisesti kuin ruumiillisestikin, vaikka turmeluksen asteet ovat erilaiset ympäristön ja perinnöllisyyden mukaan. Niin kuin toinen ei ole ruumiillisessa suhteessa niin terve kuin toinen, niin eivät myöskään muutamat henkisesti suhteessa ole niin terveitä kuin toiset; mutta kaikki ovat sairaita, niin kuin Raamattu sanoo, ”Ei ole ketään vanhurskasta [täydellistä, ruumiillisessa ja henkisessä suhteessa tervettä], ei ainoatakaan.” (Room. 3:10) Kuvaannollisesti puhuen kaikki ovat haavojen ja mustelmien peittämiä, henkisesti sekä ruumiillisesti. (Jes. 1:5,6) Synnin kirous on laskenut raskaan kätensä koko ihmiskunnan päälle — niin järjen kuin ruumiin.

Hyvin tunnettu tosiasia on, että kun yksi ruumiin jäsenistä kärsii, se aiheuttaa kärsimystä koko ruumiille, myös järjelle. Järki ei voi olla täydellisesti terve, kun sitä ravitsee ja pitää voimassa sairas ruumis. Sairas vatsa vaikuttaa mieleen yhtä hyvin kuin sairaan koko ruumiiseenkin. Keuhkotautinen ei voi estää vastaavaa henkistä heikontumista samassa suhteessa kuin hänen ruumiinsa sairaus lisääntyy; ja samoin käy kun toiset elimet, sydän, maksa tai munuaiset sairastuvat ja suorittavat toimintansa epätäydellisesti: varmana seurauksena on epänormaalissa tilassa oleva veri ja hermosto, jonka keskuksena ovat aivot. Ja kun aivot väsyvät kivun tai epätäydellisen ravinnonsaannin tähden tai tulevat kuumeisiksi erityselimien toimintavajauksen vuoksi, tällä on luonnollisesti vahingollinen vaikutus koko niiden toimintaan: ne eivät voi ajatella yhtä järkevästi ja johdonmukaisesti kuin jos ne olisivat täysin terveessä tilassa. Mielenhäiriö on niin yleinen, vaikkei sitä sanaa käytetä muissa kuin niissä äärimmäisissä tapauksissa, jolloin häiriö on suurempi kuin se, jota ihmiskunta ylimalkaan kärsii. Ei kukaan, jolla on kokemusta ja arvostelukykä, voi epäillä näitä johtopäätöksiä.

Nyt nousee kysymys: Millä tavalla ja missä määrin voi pyhän hengen antaminen kristitylle korjata hänen arvostelukykyyään ja tulla hänelle terveen järjen hengeksi? Me vastaamme, että Jumalan mieli on täydellinen, ”terve”, ja samassa määrin kuin uskovaisten kykenee syrjäyttämään oman mielensä eli järkensä joissakin tai kaikissa asioissa ja omistamaan itselleen sen sijaan Jumalan mielen, Jumalan tahdon ja arvostelukyvyn johtamaan elämäänsä, samassa määrin hän saa terveen järjen henkeä – Jumalan mielen. Emme tarkoita tällä sitä, että uskovaisten kristityn aivoissa tapahtuu jokin muutos tai että niiden toiminta muuttuisi toisenlaiseksi, vaan että hän oppii vähitellen totuuden pyhän hengen johdolla oikaisemaan oman järkensä erehdykset kaikkiin eri kysymyksiin nähden, jotka tulevat esiin, ja saattamaan arvostelukykynsä sopusointuun sen kanssa, mitä pyhä henki opettaa Jumalan sanan kautta. Valaistaksemme asiaa otaksukaamme, että meillä on huono kello, joka käynnintasaajalaitteen puuttumisen vuoksi ei osoita aikaa oikein; otaksukaamme edelleen, että meillä olisi usein tilaisuus nähdä ehdottomasti oikeinkäyvä kello, joka osoittaisi meille, että kellomme jättäisi 30 minuuttia vuorokaudessa. Me oppisimme silloin pian asettamaan sen oikein kiertämällä viisareita 30 minuuttia eteenpäin joka vuorokausi. Ja ennen pitkää kykenisimme kaikkina vuorokauden aikoina huomaamaan erotuksen. Siten on myös asianlaita arvostelukykyymme ja elämän erilaisiin asioihin ja tapahtumiin nähden; vertailllessamme niitä täydelliseen mittapuuhun huomaamme usein, että ”käymme” joko liian hiljaa tai liian nopeasti, liian heikosti tai liian voimakkaasti, henkisessä ja ruumiillisessa suhteessa. Ollen täysin kykenemättömiä muuttamaan ajatus- ja menettelytapaamme niin, että se tulisi täydellisesti joka suhteessa sopusointuun esikuvamme, Herran Jeesuksen, ajatus- ja menettelytavan kanssa, meillä on kuitenkin tilaisuus oikaista ajatuksemme ja mielipiteemme esikuvamme mukaan, sillä tavalla ja siinä määrin ettei kukaan, jolla ei ole tätä täydellistä esikuvaa mielessään ja joka ei koeta ojentautua sen jälkeen, voi oikein antaa arvoa sille tai jäljitellä sitä.

Kuka ei olisi ystäväissään ja naapureissaan (niin kuin itsessäänkin) huomannut lukuisia todistuksia tuollaisesta sairaalloisesta mielestä, kun he ollen kykenemättömiä hoitamaan omia asioitaan kunniallisella tavalla koettavat kuitenkin sekaantua toisten asioihin hoitaakseen niitä, ja siten saavat aikaan suurta mielipahaa? Omahyväisyydessään he

tuomitsevat toisia ja touhukkaasti juoruilevat muiden asioista, vaikka he osoittautuvat täysin kykenemättömiksi hoitamaan omia asioitaan. Eikö tämä ole todistus sairaalloisesta mielestä – jonkinlaisesta mielenhäiriöstä? Emmekö huomaa samaa peruspiirrettä melkein joka tapauksessa, jossa arvostelukyky on niin sairas, että on käynyt välttämättömäksi sulkea asianomainen henkilö sairaalaan? Itsetyytyväisyys, mielistelynhalu ja pelko ovat pääsyinä mielipuolisuuden suurimmassa osassa niistä, jotka ovat suljetut sairaaloihin – muissa tapauksissa sairaus riippuu siitä, että sairaat ovat pahojen henkien riivaimia. Jos käymme mielipuolisten sairaalaan, huomaamme, että muutamat sairaista kuvittelevat, että he ovat hyvin rikkaita, toiset luulevat olevansa kuninkaita, kuningattaria, aatelismiehiä tai ruhtinaallisia henkilöitä ja ovat silloin luonnollisesti täynnä ylpeyttä ja ärtymystä sekä loukkaantuvat helposti. Toiset arvelevat saaneensa kärsiä suuria vääryyksiä ja he kuvittelevat, ettei heille osoiteta kyllin suurta arvonantoa ja että heidän ystävänsä koettavat laittaa heidät pois tieltä peläten heidän vaikutustaan, tai että he koettavat panna heidän suuren kykynsä varjoon, tai että he koettavat estää heitä hankkimasta onnea. Toisia vaivaa pelko, että kaikki ihmiset koettavat ottaa heidät hengiltä, että koko maailma on hullu ja että ainoastaan he itse ovat tervejärkisiä; tai he uskovat että Jumala on heitä vastaan ja että iankaikkinen vaiva on heidän varma kohtalonsa, koska he ovat tehneet anteeksiantamattomia syntejä.

Kaikki tämä on ainoastaan mielipuolisuuden äärimmäisyyttä, mielipuolisuuden, jota tarkkaava huomiontekijä voi nähdä joka päivä ympärillään kaikissa elämän vaiheissa. Maailma ja sen henki kunnianhimoineen ja ylpeyksineen, taikauskoineen, eksytyksineen ja pelkoineen on omiaan pahentamaan ihmiskunnan mielentilaa; ja seurauksena siitä huomaammekin, että henkiset sairaudet on lisääntymässä sivistyneessä maailmassa.

Mitä sellaiset ihmiset tarvitsevat ja mitä myös me ja kaikki muut tarvitsemme, on terve järki. Mutta aika ihmiskunnan yleiselle parantamiselle niin hyvin sielullisista kuin ruumiillisistakin vajavaisuuksista ei ole vielä, vaan tulee vasta kun tuhatvuotisvaltakunta on täydellisesti saatettu voimaan; ja tätä valtakuntaa ei voida perustaa, eikä sen vapautus- ja siunaustyö voi alkaa, ennen kuin määrätty aika on tullut. Nyt saa kuitenkin valittu evankeliumiseurakunta Herransa ja hänen sanansa kautta vastaanottaa hänen pyhän henkensä, hänen terveen järjen henkensä, joka on sama kuin Isän mieli eli henki. Ja samassa määrin kuin jokainen yksityinen jäsen käyttää etuoikeuttaan tässä suhteessa, hän löytää tien ylitse sielullisten ja ruumiillisten kärsimysten, jotka vaivaavat meitä ja koko muuta ihmiskuntaa. Roomalaisten 12:3 luemme: ”Minä sanon teille jokaiselle, ettei tule ajatella itsestensä enempää, kuin ajatella sopii, vaan ajatella kohtuullisesti [ei lihan, vaan uuden luontonne mukaan] sen uskonmäärän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut.” Monien täytyy koko elämänsä ajan taistella taipumustaan vastaan arvostaa itseänsä liian korkealle ja saadakseen terveen järjen hengen omiin kykyihinsä nähden; mutta tässä heidän pyrkimyksessään ylpeytensä kukistamiseksi tukevat heitä Mestarin sanat, ”Autuaita ovat sävyisät [nöyrät], sillä he saavat periä maan.” Samoin he saavat tukea apostolin sanoista, ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon [suosion].” ”Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, jotta hän ajallaan teidät korottaisi.” – Matt. 5:5; Jaak. 4:6; 1 Piet. 5:5,6

Kuitenkin on tosi asia, ettei monta tämän maailman suurta ja viisasta, jotka itsekin pitävät itseänsä suurina ja viisaina, ole Jumalan valittujen joukossa: etupäässä niihin kuuluvat tämän maailman köyhät ja vähäpätöiset, jotka ovat rikkaita uskosta, jotka eivät luota omaan viisauteensa ja vanhurskauteensa, vaan jotka ottavat Kristuksen viisaudekseen, vanhurskaudekseen ja kaikeeseen.

Toiset, jotka saavat taistella ”pelkuruuden henkeä” vastaan, saavat myös tässä taistelussa apua totuuden ja rakkauden hengen kautta, jos he vastaanottavat sen, sillä ”täydellinen rakkaus karkottaa pelon.” (1 Joh. 4:18) Samassa määrin kuin he oppivat tuntemaan Jumalaa hänen sanansa ja hänen siinä ilmoitetun armostarikkaan aikakaussuunnitelman kautta, heidän mielensä vapautuvat siitä pelon ja tuskan kauheasta painajaisesta, joka vaivaa niin monia. Oikea Jumalan tuntemus antaa heille toivoa pelon sijasta – toivoa, joka ei anna tulla häpeään, sillä Jumalan rakkaus tulee silloin vuodatetuksi heidän sydämiinsä pyhän hengen – terveen järjen hengen – kautta.

Siten myös näemme, kuinka ne, joilla on liian alhaiset ajatukset itsestään – sellaiset, joilta puuttuu siinä määrin itseluottamusta, että he sen perusteella tulevat estetyiksi toimittamasta mitään elämästään – tulevat saman totuuden hengen kautta rohkaistuiksi, vahvistetuiksi ja kelvollisiksi olemaan hyödyksi itselleen ja muille, kun taas toisia, jotka luottavat itseensä liian paljon ja jotka ovat vaativia, itsetietoisia, itserakkaita, sama totuuden henki rankaisee ja ojentaa. Edelliset tulevat rohkeiksi Jumalan avun vakuutuksen kautta; jälkimmäiset tulevat hillityiksi, saatetuiksi alistuvaisuuteen; ja molemmat oppivat tuntemaan mikä on Jumalalle otollista ja heille hyödyllistä, niin kuin apostoli sanoo, ”Jos joku [luottaen itseensä] luulee jotakin tietävänsä [oman viisautensa perustuksella], ei hän vielä tiedä, niinkuin tietää tulee.” (1 Kor. 8:2) Mutta muistakaamme, ettei sellainen luonteen- ja mielenmuutos tule huutamalla ”Herra, Herra!”, eikä siitä, että omistaa Raamatun, eikä myöskään siitä, että liittyy johonkin inhimilliseen järjestelmään, jota sanotaan kirkoksi tai seurakunnaksi. Ei, se tulee ainoastaan sen kautta, että liitytään Kristukseen ja että saadaan häneltä hänen sanansa henki, totuuden henki, pyhyiden henki, terveen järjen henki – hänen ja Isän pyhä henki.

Jokaisella, joka on Jumalan armosta ja ottamalla vastaan tämän armon tullut osalliseksi terveen järjen hengestä, on suuria etuuksia kaikin tavoin muuhun ihmiskuntaan nähden; sillä terveen järjen henki on viisauden henki. Sellainen arvosteleo tämän elämän asioita enemmän oikein kuin muut – rikkautta, mainetta, korkeaa yhteiskunta-asemaa jne. Uudelta näkökannaltaan hän näkee, kuinka kaikki nämä asiat ovat yhteydessä seikkojen kanssa, joita toiset eivät huomaa. Hänen Herran sanan kautta opetettu ja valaistu järkensä sanoo hänelle, että joskin hän onnistuisi hankkimaan itselleen kaikki maailman rikkaudet, hän ei kuitenkaan voisi ottaa mitään mukaansa, kun hän kuolee. Hän huomaa myös, että maine on hyvin horjuvaista, tyhjää ja katoavaista, ja että elämän ahdistuksessa ja kilvoittelussa kuolleet unohdetaan pian. Hän huomaa, että se kunnioitus, jota pinta-puolinen yhteiskunta osoittaa, on usein ainoastaan teeskentelyä ja että sen kuohunta päättyy kuolemaan – ellei sitä ennen taloudelliseen kaaokseen. Lyhyesti sanoen hän huomaa, että ”peli [onnenpeli maineen, rikkauden ja huvituksen saavuttamiseksi] ei ole valon arvoista” (englantilainen sananlasku). Ja elämä ei todellakaan ole maailman

kannalta katsoen mitään muuta kuin korttipeliä, joka antaa epätydyttäviä tuloksia, koska edes eniten menestyville se ei lopulta ole juuri mitään.

Jumalan lapsille, jotka nyt ovat pyhän hengen siittämiä tämän evankeliumikauden ”korkeaan kutsuun”, tarjotaan toisaalla jotakin, joka vetää heidän mielensä pois turhista ja petollisista asioista, jotka vangitsevat ja usein yleensä pimentävät ihmisten järjen. Heillä on korkeampia iloja, he tavoittelevat korkeampaa kunniaa; he odottavat korkeampaa yhteiskunnallista asemaa, suurempia rikkauksia ja valtakuntaa – taivaallisia rikkauksia ja iankaikkista valtakuntaa. Kunnianhalu, joka johtuu näistä taivaallisista lupauksista, on pyhä kunnianhimo, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, sillä se vaikuttaa rakkauden mukaan, kun taas maallinen kunnianhimo on itsekästä.

Jokainen, joka on lakannut tavoittelemasta näitä turhia maallisia pikkuasioita ja joka sen sijaan etsii taivaallisia, kykenee varmasti paljon paremmin arvostelemaan kaikkia niitä asianhaaroja, jotka koskevat nykyistä elämää, koska hän katselee niitä verrattain välinpitämättömältä, puolueettomalta näkökannalta. Tosin hän on maailmassa ja on pakotettu elämään, minkä tähden hänen täytyy hankkia itselleen se, mikä on välttämätöntä, kunniallista ja rehellistä kaikkien silmissä. Mutta koska hän on vapaa kaikesta sopimattomasta maallisten asiain haluamisesta, hän on myös samassa määrin vapaa ahneuden, ylpeyden jne. painosta ja kykenee sitä paremmin ajattelemaan ja tekemään oikein sekä osoittamaan sääliväisyyttä ja rakkautta kaikkia kohtaan. Kokeneen kristityn parempaa arvostelukykä – terveen järjen henkeä – ei pidä katsoa hänen maalliseksi, lihalliseksi, mielekseen parantuneessa tilassa, vaan se on hänen uusi mielensä, joka on siinnyt hänessä ylhäältä ylenmäärin suurien ja kalliiden Jumalan sanan lupauksen kautta. (2 Piet. 1:4) Tämä uusi mieli, joka on terveen järjen henki, Herran pyhä henki hänessä, koituu siten hänelle kaikin tavoin avuksi ja eduksi. Ja hänen järkensä on terve samassa määrin kuin hän saa pyhää henkeä ja täyttyy sillä. Ja mitä palavampi on hänen rakkautensa Herraan ja hänen vanhurskauteensa, sitä pikemmin voi hän tulla kokonaan tämän uuden terveen järjen, pyhän hengen, täyttämäksi.

Mestariimme kysyy, ”Mitä voi ihminen antaa sielunsa [olemassaolonsa, elämänsä] lunnaiksi? (Matt. 16:26) Tervejärkinen ihminen ei tahtoisi vaihtaa arvokkainta mitä hänellä on, olemassaoloaan, mihinkään – ei rikkauteen, kunniaan tai arvoon. Kuitenkin, kun katselemme ihmiskuntaa ylimalkaan, huomaamme, että se menettelee päinvastoin; se osoittaa, että sen mielentila on sairas. Nekin, jotka katsotaan viisaimmiksi maailmassa, uhraavat työnsä ja pyrkimyksensä siihen, mikä ei tyydytä – rikkauden kokoamiseen, kunnian ja korkean yhteiskunta-aseman ja ylennysten tavoittelemiseen, turhamaiseen komeiluun ja syntisiin huveihin. Se, jolla on terveen järjen henki, huomaa, että vaikka ei olisikaan tulevaa elämää, sellainen elämäntapa olisi kuitenkin mitä tyhmintä. Sillä useimmat ihmiset kuluttavat elämänsä voidakseen kerran nauttia vaivansa hedelmiä, ja laskeutuvat kuolinvuoteelleen tietoisina siitä, etteivät ole saavuttaneet sitä, mitä ovat tavoitelleet, ja että rikkaus ja maine, jonka he jättävät jälkeensä, tulee ennen pitkää häviämään tai olemaan heidän tyhmyytensä, ahneutensa ja sairaan mielensä muistomerkkinä.

Maaailman elämää ilman järkevää päämäärää ja pyrkimystä apostoli kutsuu ”turhaksi [hedelmättömäksi], isiltä perityksi vaellukseksi.” (1 Piet. 1:18) Vallalla oleva tapa työsken-

nellä arvottomia päämääriä kohden on perinnöllinen, eivätkä ihmiset pysähdy miettimään, mitä hedelmiä heidän vaivoistaan syntyy, vaan seuraavat ajattelematta isiensä jäljissä. Kun nyt olemme kääntyneet tältä tieltä, se on tapahtunut sen kautta, että Jumalan armosta olemme oppineet tuntemaan ja ymmärtämään, että olemme lunastetut Kristuksen kalliilla verellä. Jumalan sanan kautta olemme oppineet tuntemaan, että maailman tie on turha ja että kaikkia, jotka seuraavat sitä tietä, siihen kiihottaa heidän turmeltunut ja sairas mielensä. Ja kun olemme niin oppineet tuntemaan tuon suuren oston, vihkiydymme ilolla hänelle, joka lunasti meidät, ja me saamme hänen henkeään – terveen järjen henkeä.

Katsellessamme nykyistä elämää pyhän hengen kannalta, Jumalan sanan valossa, se näyttää meistä ainoastaan kouluajalta, valmistukselta tulevaa elämää varten kaikille, jotka näkevät voittopalkinnon ja kuulevat ”kutsun.” Kuitenkin voivat ainoastaan ne, jotka näkevät sisäisillä silmillä, täysin käsittää kuinka epäviisasta suurimman osan työ ja toiminta on, koska useimmat kaukana siitä että hillitsisivät itsekkäitä taipumuksiaan sekä kehittäisivät ja edistäisivät langenneen luonteensa parempia ja jalompia ominaisuuksia, päinvastoin monessa tapauksessa turmelevat luonteensa, niin että heillä kuollessaan on heikompi luonne kuin silloin, kun he syntyivät maailmaan, ja usein he jättävät heikkouksiaan perintönä lapsilleenkin.

Kun toiselta puolen Jumalan sana ja sen henki tukahduttaa maallisen rikkauden halun ja saa meidät vakuutetuiksi, että ”rahan himo on kaiken pahan juuri” (1 Tim. 6:10), varjellumme sen kautta myös toisesta äärimmäisyydestä – hitaudesta ja välinpitämättömyydestä – siten että Jumalan sana kehottaa jokaista uskovaista pitämään huolta siitä, mikä on kunniallista kaikkien ihmisten edessä, ja etenkin omasta taloudestaan. Apostoli sanoo, ”älkää harrastuksessanne olko veltot; olkaa hengessä palavia; palvelkaa Herraa.” (Room. 12:11) Siten ne, joilla on Herran henki, tulevat varjelluiksi siitä tyhmyydestä, joka hallitsee niitä, jotka kuluttavat elämänsä kokoamalla arvottomia aarteita; he tulevat myös varjelluiksi epäterveestä velttoudesta sekä innostetuiksi tarmolla ryhtymään kaikkiin hyviin tekoihin, jotka voivat olla hyödyksi ihmiskunnalle ja jotka Herra voi hyväksyä hänelle tehtyinä palveluksina, jotka hän lupaa runsain määrin palkita iankaikkisella elämällä.

Terveen järjen henki näkee nykyisessä elämässä tilaisuuden luonteen rikkauksien saavuttamiseksi ja aarteiden kokoamiseksi, joita ei koi eikä ruoste voi hävittää, vaan jotka pysyvät iankaikkisesti – ikuisina ilonlähteinä. Terveen järjen henki ei johda meitä kuitenkaan elämään tulevassa, niin että laiminlyömme nykyisen, vaan opimme pikemmin elämään viisaasti nykyisyydessä ajattelemalla alituisesti tulevaista.

Terveen järjen henki laajentaa ja syventää luonteen kaikkia hyviä puolia; se auttaa jokaista, joka on sen henkeyttämä, tuomitsemaan oikein ei ainoastaan itseään, vaan myös langenneita kanssaihmissään, ja se kartuttaa hänen sääliväisyyttään. Hän tuntee ja huomaa oman järjensä ja oman ruumiinsa syntiinlankeemuksesta aiheutuneen epätäydellisyden sekä armon ja auttavan ojennuksen tarpeen. Samoin hän huomaa koko ihmiskunnan rappeutumisen sekä yleisen myötätunnon ja hyödyllisen ojennuksen tarpeen. Ja siinä määrin kuin hän oppii oikaisemaan oman mielensä virheet, hänellä voi olla suurem-

pi osanotto toisiin, joilta puuttuu tämä oikeaan johtava periaate, terveen järjen henki ja jotka liioin eivät voi vastaanottaa tätä henkeä, koska ”tämän maailman jumala” Saatana sokaisee ne, jotka eivät usko, jottei Jumalan hyvyyden kirkas valo, joka loistaa Jeesuksen Kristuksen kasvoista, valaisisi heidän sydämiinsä ja siten saattaisi heitä osallisiksi terveen järjen hengestä. — 2 Kor. 4:4

Samassa määrin kuin tämän hengen kautta hänessä siinnyt uusi luomus Kristuksessa Jeesuksessa kehittyy, hän muuttuu kärsivällisemmäksi, myötätuntoisemmaksi, jalomielisemmäksi, rakastavaisemmaksi ja enemmän Jumalan kaltaiseksi. Ja nämä hyvät luonteenominaisuudet eivät ilmene ainoastaan hänen ulkonaisissa elämäntoimissaan, vaan ne vaikuttavat myös hänen sanoihinsa ja ajatuksiinsa. Siinä määrin kuin hänen pyhä henkensä ei hyväksy yhtään kunniantonta tai väärää tekoa, se ei hyväksy myöskään yhtään kunniantonta tai valheellista sanaa ystävää tai naapurua kohtaan tai edes vihollistakaan kohtaan, niin, ei ainoastaan yhtään paha sanaa, vaan vieläpä ei yhtään väärää ja rakkautetonta ajatustakaan.

Siten terveen järjen henki tekee vähitellen mutta varmasti aviomiehen paremmaksi puolisoiksi, isän paremmaksi isäksi, pojan paremmaksi pojaksi, vaimon paremmaksi vaimoksi, tyttären paremmaksi tyttärekseksi; ja näin siksi, että kaikkien ajatusten, sanojen ja töiden perustus on muuttunut itsekkyydestä rakkaudeksi. Jokainen, joka on tullut osalliseksi terveen järjen hengestä, pyhästä hengestä eli rakkauden hengestä, on — siinä määrin kuin hän on sen täyttämä — vähemmän arka ja tarkka omiin oikeuksiinsa ja etuihinsa nähden, mutta sitä hienotunteisempi toisten oikeuksiin ja tunteisiin nähden. Herran tahto hänen täytyy luonnollisesti asettaa ensisijaan, mutta lähinnä Herralle mieliksi löytää hän tyydytystä myös kanssaihmistensä ilahduttamisessa, joiden kanssa hän on tekemisissä, erittäinkin perheen; ja sopusoinnussa tämän halunsa kanssa palvella ja miellyttää ensin Herraa ja sen jälkeen uskonveljiä ja kaikkia ihmisiä, siinä määrin kuin hänellä on tilaisuutta, tulevat hänen ajatuksensa sekä sanansa ohjatuiksi ja hillityiksi, ja siten muotoutuu myös hänen käytöksensä.

Emme kuitenkaan voi tästä tehdä sitä johtopäätöstä, että ne, joilla on terveen järjen henki, ovat kaikissa suhteissa parhaita aviomiehiä, vaimoja, isiä, äitejä, veljiä tai sisaria; sillä niin kuin olemme nähneet, Kristuksen evankeliumi vaikuttaa pääasiallisesti tämän maailman heikkoihin ja vähäpätöisiin. Kristuksen evankeliumin tehtävänä on kohottaa heitä samassa määrin kuin he vihkiytyvät Herralle ja vastaanottavat terveen järjen hengen. Ne, jotka ovat parempaa sukua ja kunnioitetumpia, ovat usein myös taipuvaisempia pitämään itseään kyllin hyvinä, eivätkä sen tähden ota mielellään vastaan Herran tarjoamaa apua. He voivat siitä huolimatta olla jaloja puolisoja, vanhempia ja lapsia jalomman syntynsä perusteella, koska he kenties kristityistä vanhemmistaan ovat perineet paremman ymmärryksen ja suuremman viisauden. Mutta jos sellaiset eivät ota vastaan Vapahtajaa ja uutta mieltä, he saattavat rappeutua, niin että heidän jalot ominaisuutensa tulevat enemmän ulkonaiseksi muodoksi, sisäisen itsekkyyden peitteeksi, joka ennemmin tai myöhemmin ilmenee heidän jälkeläisissään sen kautta huonontaan heidän siveellistä tasoaan.

Tahdomme teroittaa mieleen sen ajatuksen, että millä henkisen heikkouden, siveettömyyden tai tyhmyyden tasolla Jumalan totuus ja armo saavuttaneekin miehen tai naisen, se nostaa hänet korkeammalle ja tekee hänestä jalomman, puhtaamman, ystävällisemmän, lempeämmän, hienotunteisemman toisia kohtaan – samassa määrin kuin hän saa tämän uuden mielen, terveen järjen hengen.

Ihmisjärjen yleistä turmeltunutta tilaa valaisee surullinen ja välinpitämätön ihmissuvun lisääntyminen. Siinä ei oteta juuri ollenkaan huomioon terveyden lakeja, eikä oteta juuri ollenkaan huomioon, kuinka jälkeläisestä voidaan pitää asiallista huolta, syrjäyttään mitä suurimmassa määrin luonnon lait sellaisina kuin ne hyväksytään eläinten, karjan, hevosien, koirien jne. siitoksessa. Ei ihme, että apostoli kehottaa miehiä viljelemään tervettä järkeä käyttäessään korkeinta luonnollista kykyään – lisääntymiskykyä. Hän sanoo, ”samoin te miehet, eläkää taidollisesti [ymmärryksellä] kukin vaimonne kanssa.” (1 Piet. 3:7) Jos tätä neuvoa seurattaisiin, niin että terveen järjen henki saisi vallita, kuinka paljon enemmän hienotunteisuutta miehet osoittaisivatkaan hauraita ja rasitettuja vaimojaan kohtaan, jos he todella rakastavat heitä – eläen taidollisesti yhdessä heidän kanssaan!

Tähän asti ovat ainoastaan Herran palvelijat ja palvelijattaret voineet vastaanottaa Jumalan pyhän hengen – tämän terveen järjen hengen. Mutta, Jumalalle olkoon kiitos, se aika on lähellä, jolloin nämä palvelijat ja palvelijattaret on kirkastettu ja he ovat saaneet valtuudet kirkkauden Kuninkaan kanssa, ja silloin heidän palveluksensa kautta tulee koko maailma siunatuksi ja Herra on vuodattava pyhän henkensä, terveen järjen hengen, ”kaiken lihan päälle.”